

meget produktiv Anvendelse af Formuen at sætte Penge i Malerier, navnlig af gode Malere, thi de stige i Værdi for hvert Aar, der gaar. Man siger i Almindelighed, at det ikke har nogen stor Betydning, selv om det er principrigtigt, men mig forekommer det ikke alene principrigtigt, men ogsaa af Betydning at medtage alle Klasser af Formue og jeg har kun foreslaaet en mindre Nedsættelse af praktiske Grunde. Heller ikke vil det være rigtigt at bedømme og vurdere de forskellige Klasser af Formue efter den Indtægt, der aarlig haves af de vedkommende Formuegjenstande; thi den aarlige Indkomst er ofte meget forskellig. Hvor ofte er ikke den større Indkomst af en Formuegjenstand et Udtryk for den Risiko, der løbes? Det, at Renten af et vist Papir er højere end af et andet, er ordentligvis grundet i, at det er mindre sikkert. En vis Formues Værdi er i sig Indbegrebet af alle de økonomiske Omstændigheder, man maa tage i Betragtning. Naar man vil bestemme den virkelige Rentindtægt, Nettoværdi, er det i enhver Henseende det Korrekteste, Simpleste og mest Praktiske at tage Formuen efter sin Værdi og ikke efter den forskellige nominelle Rentindtægt, den giver. — Jeg behøver næppe at motivere, hvorfor jeg har regnet Arv som Indtægt. Det er en Formue, som skifter Hænder, men der er ikke Spørgsmaal om at frembringe nye Værdier. Ligeaa lidt vil det vel være nødvendigt for mig at gøre opmærksom paa, at det Samme er Tilfældet med Gaver. Gaver pleie i vore Indkomstskattelove at betragtes som Indtægt, men det er en Feil. Der fremkommer ikke nogen ny Værdi. Nye Værdier fremkomme paa to Maader, enten som Rente af Formue eller ved personlig Virksomhed; men Gaver skifter kun Hænder, der fremkommer ingen ny Værdi, økonomisk set, ingen ny Indtægt. Naar man vil se paa et enkelt Tilfælde er jo en Søn, som lever udenfor Huset, efter vor nuværende Stattelov, naar han modtager Gaver af sin Fader, skattepligtig for disse, men naar han bor i samme Husstand og modtager det Samme, er han ikke skattepligtig derfor. Man kommer altid ved at se bort fra de virkelige økonomiske Grundføringer ind paa Vilkaarligheder og Urimeligheder. Derimod har jeg af praktiske Hensigtsmæssighedsgrunde foreslaaet nogle Undtagelser fra Regelen, nemlig Majoratsbesiddelser, Pensioner og Rentpenge. Majorater maa vel i en vis Retning betragtes som Livrenter, det vil sige Brugen, Andet skulde betales af Majoratet, men det er af mange Grunde naturligt at regne Besiddelsen af dem lige med Eiendomme. Pensioner ere jo ogsaa, naar man vil være streng, en Slags Livrente, men man maa jo ogsaa betragte dem som en Slags opsparet Løn for Embedsmændenes personlige Virksomhed, et Tillæg, der ikke udtrykkelig er regnet ved denne, saa at man uden at være uretfærdig godt kan tage dem med som Jaaban. Man kunde maasse reise det Spørgsmaal

her, om det ikke af praktiske Grunde vilde være rigtigt at tage flere lignende Indtægter, f. Ex. Livrenter og Altægter, med; jeg har foreslaaet at regne dem efter Formueværdien og tror, at man ved Stemaer uden Vanskelighed vil kunne gøre det. Jeg skal ikke her dvæle ved andre Eufemismeheder, saaledes ikke ved mit Forslag om at afdrage Grundskatterne, ikke andre Skatter; de ere hentede fra Betragtninger støttede paa deres forskellige økonomiske Natur. Jeg skal ikke dvæle videre ved Formuevurderingen. — Saaledes som den er Grundførningen ved Skatteansættelsen, er for mig det vigtigste praktiske Grundlag ved Stattens Udførelse Vurderingen af Formuens Værdi. Næsten helt igennem er Vurderingen af Formuen meget lettere at finde end at finde Folks Indtægter. Selv de Formuegjenstande, som man skulde tro lettere løbe bort fra En, som ere rene Forhold, ikke træde frem i synlige Gjenstande, have en Værdi, som man i Almindelighed temmelig sikkert kan tage fat paa. De vanskeligste af alle Formueværdier ere Kreditværdierne, de løbe let bort, ere det Flygtigste og Bevægeligste af Alt; men dels er der altid i alt Fald Lo i Kreditforholdet: Debitor og Kreditor, det er Lo, som vide Bested om det, det er mere end ved mange Indkomster; ved Jaaban Noget som Børspapirer har man nu navnlig slet ikke Vanskelighed ved at bedømme deres Værdi nøjagtigt; Intet er lettere end at vurdere og taxere dem efter deres almindelige Markedsansættelse. Saa er der navnlig hele Massen af Formuegjenstande, de synlige Formuegjenstande, som det i alt Fald i Sammenligning med Indtægtsansættelsen er let at faae fat paa. Jeg behøvede vel blot at henvise til den Praxis, som har udviklet sig i hele vor kommunale Beskatning; thi trods vor Indkomstskatts Natur og Princip er Udførelsen i Virkeligheden bleven en Anvendelse af Formueskatten. Har man ikke spurgt: Hvad eier den Mand, hvad er hans Gaard værd, og hvad kunne vi sætte ham til, efter hvad hans Gaard er værd, og efter hvad der skyldes paa den? Det er Noget, man i Liden er dreven til af simple, praktiske Hensyn. Hvilke Erfaringer har man ikke fra andre Lande? Man har jo haft en Formuesskat som den stabile Skat, saa lange man har kendt Skatter i Verden, i frie, demokratiske Stater. I Nordamerika er den staaende Skat, som der gives i de enkelte Stater, en Formuesskat. Hvorledes vurderer man nu disse Formuegjenstande? Disse Skatter ere i andre Henseender mangelfulde, men i en Henseende ere de det ikke, og det er, i den aarlig foretagne Vurdering af disse Eiendomme. Det er en aarlig Vurdering af den samlede Værdi af et Par Mand, som foretage den efter Selvangivelse under Kontrol, og at dømme efter alle de Resultater, der foreligge, er denne Fremgangsmaade aabenbart langt bedre end alle vore kostbare Matrifuleringer — jeg husker ikke, hvor mange Millioner der i Europa er anvendt paa Matrifulering; hvor mange Menneffer